

[Kim Behnke]

ciale system flyttet fra passiv forsørgelse til en aktivering, men bag de fine ord ligger, at den aktivering, der er tale om, er en aktivering fra den offentlige sektors side, nemlig at den offentlige sektor ansætter en hel masse flere mennesker, hvis arbejde det så bliver at sagsbehandle folk og sørge for at holde dem beskæftiget i forskellige projekter osv.

Når vi gerne vil være med på parolen om, at det skal være fra passiv til aktiv, så er det altså vel at mærke sådan, at aktiveringen skal ske fra den enkelte persons side, altså modtagerens. Det er modtageren, der skal gøre en aktiv indsats for at være berettiget til at modtage de offentlige ydelser.

Vi har fra Fremskridtspartiets side gennem årene fremsat f.eks. et lovforslag om, at man for at være berettiget til dagpenge hver dag skulle aktivt vise, at man var berettiget, og at man var til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er blevet afvist igennem årene, men ikke desto mindre er debatten dog kommet i gang; man har taget fat på de alleryngste grupper.

Men dér, hvor det så går galt, hvor man vælger den forkerte gren, er, når man indretter nogle systemer, hvor incitamentet er forkert, hvor der er ikke er et incitament for folk til at komme ud af systemet, men tværtimod et incitament til at blive der og lade nogle flere projektvejledere, sagsbehandlere osv. tage sig af én. Derfor bliver de mange modtagere af offentlige ydelser en slags velfærdsjunkier, der er lige så afhængige af de offentlige ydelser, som narkomanerne er af deres narkotika.

Der var et par ordførere, der på et tidspunkt nævnte begrebet borgerløn, og det er jo et begreb, som det også er relevant at tage med i en debat som denne, fordi der efterhånden er så mange mennesker, der modtager offentlige ydelser af en størrelse, der gør, at incitamentet til at gå ud og finde sig en anden indtægt er fuldstændig væk. Og så har man jo reelt for de pågældende grupper indført en art borgerløn.

Der var bl.a. i går aftes i Danmarks Radios TV en udsendelse, hvor man kunne se, hvordan en række unge mennesker syntes, det var helt i orden, at de gik rundt og beskæftigede sig med noget teater og noget kunst, og nogle lavede lokalradio og andre ting. De syntes, det var helt i orden, at de gik og lavede disse ting, samtidig med at de fik offentlige ydelser. Og vel at mærke når man tager i betragtning, at det egentlig er

socialt bedrag, det, der finder sted! Det mest chokerende var, at de respektive sagsbehandlere som oftest var indstillet på, at sådan skulle det bare være ud fra betragtningen om, at det jo var bedre, de unge mennesker gik og beskæftigede sig med noget, der havde deres interesse, frem for at de blot gik og var passive.

Men det giver jo en total forvrængning, en total misforståelse af, hvad det samfund, vi har, egentlig går ud på, når man kan gå i årevis og få ydelser fra det offentlige og så bare beskæftige sig med det, man har lyst til.

For der er nogle, der skal betale det – og så er jeg tilbage ved indgangsbønnen igen – og det er skatteyderne. Efter vores mening bliver et faldende antal skatteydere ikke ved med at kunne bære den store klods i de offentlige finanser, der hedder overførselsindkomsterne, i de kommende år, og derfor er der i allerhøjeste grad grund til at få ændret på nogle af disse ting. Det kunne man have håbet at en debat som den i dag kunne have bidraget til, men det ser desværre ikke ud til at være tilfældet.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg synes ikke, at hr. Kim Behnkes udtalelser om unge mennesker skal stå helt uimodsagte, for det, der er situationen for mange unge i dag, er, at der mangler en uddannelsesplads, der mangler en praktikplads, der mangler et arbejde.

Den generation, som jeg tilhører, de store årgange, der blev født under Anden Verdenskrig, vi var efterspurgt. Det var i høj grad et samfund, der var i vækst, og det vil sige, at vi næsten kunne vælge og vrage. Det, der så lykkedes for den generation, var at få alle gjort begribeligt, at det drejer sig om at få en uddannelse; så er man bedre stillet på arbejdsmarkedet. Det var en lang og sej proces; den tog måske 25 år.

Den triste pointe er jo så, at det op igennem 1980'erne på meget kort tid, i løbet af meget få år desværre er lykkedes at få nedbrudt det system, simpelt hen fordi uddannelsespladserne, praktikpladserne, arbejdet mangler.

Jeg synes, det ville være en grusom pointe, hvis debatten i dag endte med, at det var unge mennesker, der ikke gad lave noget, og derfor så fjøtede de rundt og lavede gøglerskole eller teater, eller hvad det nu var, hr. Kim Behnke beskrev. Jeg synes tværtimod, vi skal være gla-